

“Els polítics s’han rendit davant dels violents”

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Amb una sola (i discreta) pancarta, uns quants cartellats enganxats als vidres dels cotxes i sense taules de càmping ni piscines portàtils. Així és la mobilització dels VTC que ocupen quatre carrils (dos en

un sentit i dos en un altre) a la Diagonal. També hi ha la seva famosa aigua, esclar –les ampolletes que entreguen com a deferència a l’usuari que puja als seus vehicles–, que han convertit en una espècie de símbol. “Nosaltres donem aigua, no som violents”, es pot llegir als cartells. I també: “En el futur hi cabem tots”, “El ciutadà té dret a escollir” o bé “Deixeu-nos treballar”.

Tothom qui ho desitgi pot acostar-s’hi a signar per donar-los suport i estan molt contents d’explicar que tot just en tres hores n’han

VTC
“La justícia
tombarà el
decret del
Govern”,
diuen els
conductors

aconseguit 47.000 de suport a través de la web Change.org.

“Amb el decret dels quinze minuts –ampliable a una hora a l’AMB– perdem tota immediatesa, es desnaturalitza el servei”, es queixa la María José Delgado, una de les coordinadores de la protesta. Recalca, així mateix, que l’aturada és de moment indefinida. “Volen decidir sobre el nostre futur, però sense nosaltres”, exclama. I ho aprofita per desmentir equívocs i manipulacions difosos pel sector del taxi. Per exemple, assegura que el preu sempre és tancat i que, si es decideix elevar el preu per un augment de la demanda, l’usuari sempre n’és informat abans de començar el servei. I la captació de clients al carrer? És un dels aspectes que

més molesten als taxistes. “No captem ningú: només fem senyals perquè l’usuari que ens ha contractat ens identifiqui i vingui cap al nostre cotxe”, sosté. Delgado també treu ferro a l’amenaça que les plataformes VTC han fet aquests dies de marxar de Barcelona: “No és que marxem nosaltres, és que al final ens faran fora”. “No som violents, no segrestem la ciutat per exigir res, no aturem del tot la circulació, no cridem, ni embrutem, ni juguem al parxís fins a les quatre de la matinada. Els polítics s’han abaixat els pantalons davant dels que sí que fan tot això!”

El Manel, un dels encarregats de recollir firmes a favor de les VTC, s’emociona quan parla de la seva professió: “No em canso mai de con-

duir, em sento realitzat”. Recorda la precarietat d’algunes de les seves feines anteriors, com la de muntador de mobles durant catorze hores al dia, de les quals només en cobrava quatre. Treballa per a Cabify des del juliol de l’any passat, quinze dies abans de la primera gran vaga de taxis: “Aquells dies em va agafar una contractura a l’espatlla per culpa de la tensió insuportable que vam viure”, recorda. I no s’està de denunciar que hi ha zones de Barcelona on no poden ni acostar-se, com ara Sants –per la proximitat amb l’estació de Renfe–, perquè de seguida els acusen de voler captar clients de manera irregular.

Una de les concentrades més actives és la Karelis, una de les supervisores de control i procediment de

Vector, una empresa que col·labora amb Cabify. És veneçolana, va venir a Barcelona el 2009 després de sortir il·lesa d’un segrest exprés al seu país d’origen, que aquests dies també és notícia. La Karelis combina la incertesa i la il·lusió pel que està passant a Veneçuela (“Estaria bé acabar amb divuit anys de dictadura i anarquia i amb el poder dels assassins”, proclama) amb la confiança que el sentit comú porti una solució al conflicte entre el taxi i les VTC. Afirmar que ella també és usuària del taxi i que no va en contra seu sinó a favor del progrés i de fer que cadascú pugui guanyar-se la vida honradament: “Ens acusen de capitalistes. Què hem de fer llavors? Cremar els McDonalds i l’Ikea perquè se’ns tingui en compte?”

“Això ho resoldrà una decisió judicial que tombarà el decret i canviarà la injustícia”. El Jean-Pierre, un conductor camerunès, ho té claríssim.

El Juan Ignacio havia sigut empresari i, després d’una forta crisi personal, va veure una oportunitat en la conducció. Reconeix que el conflicte està en un buit legal que voreja la legalitat i encara s’esvera en recordar la plantofada que li va clavar un taxista i el dia que un grup de set o vuit van començar a botar sobre el seu cotxe –amb tres turistes mexicans a dins– i a clavar-li puntades de peu: “La Guàrdia Urbana va passar de mi i sort que la gent que passava per allà em va defensar”. ■